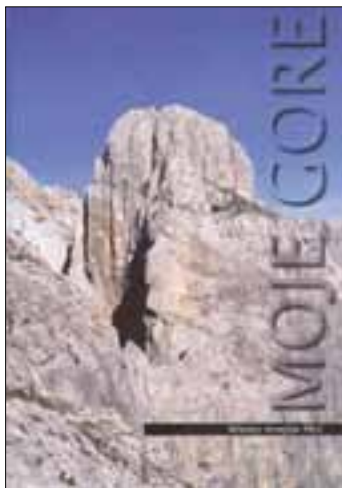

Moje gore

Milenko Arnejšek – Prle, Planinska založba PZS, 2001.

Nedolgo tega sem avtorja srečal na obletnici nekega rock ansambla. »Živio, Prle! A še kaj plezaš?« »Še, še.«

Med branjem knjige *Moje gore* pa sem spoznal, da mu neumnost vprašanja ne bi mogel zastaviti. Prle (Milenko Arnejšek) namreč potrebuje alpinizem in gore tako, kot človek rabi zrak in hrano. Zato verjamem, da bo plezal, dokler bo zmogel. »Zakaj? Zato! ... Alpinizem je moje iskanje lepega, notranja meditacija in dokaz, da je v življenju še kaj več ... V njem sem doumel (ne povsem) smisel svojega življenja, delovanja in iskanja ...«

Knjiga je sestavljena iz več delov. V prvem nam avtor razloži svoj odnos do alpinizma, glasbe in življenjske nazore. Je neposreden in odkrit. Ne zanima ga, komu se bo zameril.

Seznam njemu najljubših krajev sestavljajo romantični opisi relativno nedotaknjenih kotičkov naših gora. Prijetna poživitev v tem delu je soplezalkin prispevek, v katerem opisuje svoje doživljanje ture s Prletem.

Milenko Arnejšek je glasbenik po duši in poklicu: »Martuljski grebeni so bolj resni, tako v plezalskem kot doživljajskem smislu,

trentarski pa lahkotnejši ... občutek samote je podoben poslušanju Bacha, Pachelbla, Glucka ali Händlata na sončni strani Tartinija, Corellija ali Vivaldija ...«

Le v kaminih ne omenja glasbe. Kaminov Prle ne mara preveč. V njih odmevajo grde besede.

V poglavju o vzponih, ki zanj predstavljajo vrhunec lepote in užitka v plezanju, je presegel običajne suhoparne opise poteka smeri. Nekateri so pravi mali eseji. Modrost, začinjena z zbadljivim humorjem. Nasveti, kje in kako plezati, da se izognemo pomotam. Branje je zabavno, velja pa se zamisliti nad nekaterimi opozorili in nasveti ter jih upoštevati. Konec koncev, porojeni so iz tridesetletne plezalske prakse brez resnega padca! Je v tem delu dosegel Tineta Miheliča, našega najbolj »literarnega« pisca plezalnih vodnikov? Mestoma da. Sicer pa je to stvar okusa. Kljub temu da ga Prle nekajkrat pokritizira zaradi napak pri opisu, skici ali fotografiji, pa mu lepšega komplimenta, kot mu ga je napisal za opis Nemške smeri v Steni, ne bi mogel dati. Taka gesta ni ravno pogost pojav v deželici tostran Alp.

Poglavje, ki govori o izletih v gore s psom, bi lahko poimenovali kar spomenik nemškemu ovčarju ali priročnik za ljubitelje psov.

Zaključno poglavje – Finale – so njegovi prvenstveni vzponi. Tudi tukaj obdrži nivo, ki predstavlja obogateno besedilo v primerjavi z običajnim: »s police naravnost navzgor, čez previs in po kaminu, dokler se ne zapre, nato desno ven ...« V resnici je tak literarni opis v steni skoraj neuporaben. Veliko plezalcev namreč skico in besedilo Fotokopira in ju vzame s seboj v steno. Z njuno pomočjo sproti ugotavljajo, kje se nahajajo in kam naprej.

Opis iste smeri lahko prebereš v plezalnih vodnikih različnih avtorjev. Redki pa so primeri, ko dva avtorja pišeta o isti smeri na način, ki je več kot le suhoparen podatek. Za ilustracijo si pogledajmo opis obeh prvih plezalcev. Razhajata se že pri imenu smeri. Pavle Kozjek jo imenu-

je Psihomazohizem, Prle pa Kij in mesarica.

»Varovališča so še kar udobna, to pa je tudi vse, kar je v smeri lahkega ... Pa vendar je vzdušje v smeri na svoj način prijetno ... V bistvu je mešanica visoke resnosti, velike psihične in fizične motivacije in relativnega zaupanja v steno ...« (Milenko Arnejšek – Prle: *Moje gore*).

»Prle ima za to smer svoje ime ... Zgovorni so tudi njegovi komentariji v steni: saj nima smisla ..., vreme pa ne bo dolgo ..., od tukaj bi se dalo krasno abzgljat ..., vem za eno lepo smer v Šitah ...« (Pavle Kozjek: 39 in pol).

Fotografije, pod njimi pogrešam ime avtorja, so bolj dokumentarna značaja. Nekaj pa jih vseeno izstopa. Zanimiva je serija dvanajstih posnetkov, Fotoreportaža iz Iglčeve v Mali Rinki. Če primerjamo te Fotografije z odličnimi posnetki plezalnih motivov v revijah in Fotomonografijah, nam postane jasno vsaj dvoje: kadar je plezanje poglavitna dejavnost, Fotografiranje pa sekundarna, so Fotografije stranski proizvod plezanja in nastane, kar pač nastane. Včasih se posreči tudi kakšna zelo dobra.

Pri Fotografijah, ki jih občudujemo, pa je šla v steno cela ekipa z enim samim namenom – posneti čim boljše slike. Tu je plezanje sekundarno, služi kot podpora Fotografiranju.

Moje gore so prijetno branje, med katerim sem užival in se zabaval. Vendar so vmes tudi resna mesta, nad katerimi se velja zamisliti in si jih vzeti k srcu: » ... sicer ne boš dolgo plezal.«

Prle v uvodu pravi, da bo povedal svojo resnico, ki je subjektivna. Dragi bralec, tudi moje mnenje o njegovi knjigi je subjektivno. Morda se z njim ne boš strinjal – seveda šele potem, ko boš knjigo prebral.

Naj jo poskusim oceniti v plezalskem žargonu: smer je dolga, mestoma težavna in resna. Skala je dobra do zelo dobra/odlična z nekaj rahlo naloženimi mesti. Priporočam jo izurjenemu plezalcu, ki jo bo znal ceniti in uživati v njeni lepoti.

Mire Steinbuch